

ΣΤΗ ΧΛΟΗ. ΒΙΒΛΙΟ Ι. ΩΔΗ XXIII

Ἦ! χλόη, σὰν τὸ ζαρκάδι πέρα
Πῶς ἀπὸ μένα, τὴ μητέρα
Ποῦ τὴν ἀνήσυχη ζητᾶ,

Καὶ μάταιος τρόμος τῶχει πιάσει,
Κι' ἀπ' τοὺς ἀνέμους κι' ἀπ' τὰ δάση,
Πάνου στ' ἀδιάβατα βουνά.

Γιατ' ἂν στὰ φύλλα θορυβήση,
Ἔσπου κινιῶνται σὰ γυρίσει
Καὶ ἡ ἀνοιξη, κι' ἂν βατσουνιά

Οἱ πράσινοι γουστέροι σειοῦνε,
Τὰ γόνατά του παραλυοῦνε,
Χτυπάει στὰ στήθια του ἡ καρδιά.

Μὰ ἐγὼ σ' ἀφρικανὸ λιοντάρι,
Ἦ σ' ἄγρια τίγρη τὸ ποδάρι
Δὲν πῆρα πίσω σου, ὡς κιτᾶς,

Νὰ σὲ σπαράξω. Τὴ μητέρα,
Ἦ ὄρη γιὰ τέρι περιστέρα,
Πάψ' ἐπὶ τέλους ν' ἀγλουθᾶς.

ΣΤΟΝ ΑΙΛΙΟ ΛΑΜΙΑ. ΒΙΒΛΙΟ Ι. ΩΔΗ XXVI

Ἔγῳμαι φίλος τῶν Μουσῶν καὶ στῶν καιρῶν τὴ λύσσα
Στέρνω τρομάρες καὶ καϊμούς,
Γιὰ νὰ τοὺς πᾶν στὰ πέλαγα τῆς Κρήτης τ' ἄγρια ἴσα.

Στὴν Ἄρχτο ποιόνε βασιλιά, βασιλεία σκεπασμένα
Μὲ πάγονς, τρέμονν καὶ ποιανούς
Ἦ Τυριδάτης σκιαῖζεται, λίγο μὲ νοιάζει ἐμένα.

Σὺ ποῦ τίς βρῦσες προτιμᾶς τίς καθαρὲς καὶ κούες,
Πιμπλιότησσα παρθένα, ἐσὺ
Ἦλα λουλούδια σύναξε μὲ κάλλη κ' ἐβωδιές

Καὶ τοῦ Λαμιά, ὦ Μοῦσά μου, στεφάνι σὰν τὰ πλέξεις,
Κάμετα δῶρο. Τάχα τί
Καὶ τὰ παινέματα φελοῦν ἂν σὺ δὲν τὰ συντρῆξεις ;

Μόνον σ' ἐσὲ καὶ στο' ἀδερφῆς στέκει στὴ Λέσβια λύρα
Τραγοῦδι ν' ἄρμονίστε νιά
Γι' ἀφτόν καὶ νὰ τ' ἀνοίξετε τσ' ἀθανασίας τὴ θύρα.